

Tenhalaşan sokaklarda sohbet ederek yürüyordu iki genç. “Yani ben istesem otel müdürü de olurum,” dedi Maral gururla. “Fakülteyi bitirdim ama işte bakma sen, Rafet abla tanıdık diye...” Ayakkabısı ayağını acıttığından durdu ve bileğini hareket ettirerek rahatlatmaya çalıştı.

Mecnun başını salladı. “E dedim sana faytonla dönelim diye.”

“Yok önemli değil. Canım yürümek istedi, hem geldik sayılır.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yürüyerek eve vardılar ve “Bu akşam için çok teşekkür ederim,” dedi Maral yüzüne sıcak olduğunu düşündüğü bir gülümseme oturtmaya çalışarak.. “Sohbetinden zevk aldım.”

Mecnun doğrudan aklına geleni söyledi gülümseyerek. “Ben pek konuşmadım ama sen zevk aldıysan ne âlâ!”

Bu cevaba biraz bozuldu Maral. “Ay pardon... Hep ben kendimden bahsettim değil mi?”

“Önemli değil,” dedi Mecnun ve imalı bir şekilde sürdürdü konuşmasını. “Seni yakından tanımak hoş oldu.”

“E başka bir akşam yine çıkarız o zaman.”

“Oluur.”

“Ama böyle hep ben konuşuyorum sıkıcı oluyor, istersen Yannis’i falan da çağırırız... Ne dersin?”

“Bana uyar,” dedi Mecnun hiç istifini bozmadan.

“Peki o zaman, iyi akşamlar. Seni daha fazla tutmayayım.”

“İyi akşamlar.”

Kız eve girene kadar arkasından bakan Mecnun ıslık çalarak yürümeye başladı ve ufak bir taş görüp hafifçe vurdu. Seken taşın yanına gidince durdu ve “Yok burda tembel tembel yatmak, beraber gideceğiz faytona kadar hadi bakalım,” deyip bir tane daha vurdu.

*

Yine migreni tutan Nurcan gece boyu kusmuştu. Rıza ise eve geç gelip hemen uyumuştı.

Gökyüzü ağarıırken öğürmekten bitap düşen kadın salona geçip bir koltuğa oturdu. Kendini çok mutsuz ve yalnız hissediyordu. Aldığı ağrı kesicinin etkisini göstermesini bekledi bir süre. Kocasının yine umurunda olmamıştı işte!

Halbuki evliliklerinin ilk yılı ona ne kadar iyi davranmıştı. Yani hamileliği boyunca. O bir yılı hiç unutamıyordu. Bir yılın sonunda ilk kızları doğunca başlamıştı bu ilgisizliği, tersliği. Kayınvalidesi her geldiğinde oğlan doğurmadığından dem vurmuydu. İkinci çocukları da kız olunca iyice terslenmeye başlamıştı adam. O da bir yerde haklıydı tabii ama yine de Semra doğunca, “Sen bu işi beceremeyeceksin anlaşıldı! Kucağıma bir oğlan verip beni mutlu etmeyeceksin,” demesi unutulacak gibi değildi.

Kaybettiği onca kan, güçsüzlüğü, iki hafta yatması, hepsini ama hepsini unutmuydu Nurcan ama o cümleye o kadar üzülüyordu ki... Başında bir yanma hissiyle aylarca uykuları bölünmüştü. O günleri ne zaman hatırlasa aynı şekilde kulaklarından başlayıp başına yayılırdı sıcaklık. İşte yine cayır cayır yanıyordu başı!

Böyle mutsuzken daima çocukluğuna kayardı düşünceleri. Başını arkaya yaslarırken koltuğun kenarını sıkıp gözlerini yumdu...

Beypazarı... Dar sokaklar... Yaz ikindilerindeki tezek kokusu... Kız... Kuzine... Tarhana çorbası... Komşuları... Ailesi...

Kavga gürültü olmayan bir evde büyümüş olmasına rağmen böyle zor anlarda sığınağı hep komşuları Afife teyze olurdu.

Akça pakça iri yapılı bir kadındı Afife. Evsiz barksız işsizleri istibdam ettiği bir çiftliği vardı. Çalışanlar orayı kendi çiftlikleri gibi görürlerdi. Nurcan da erkek kardeşi ve ablasıyla yazları orada çalışırdı.

Kocasının da her türlü elektrikli eşyayı tamir ettiği ufak bir dükkânı vardı. Çocukları olmamıştı. Adam yaz geldiğinde her akşamüstü boyundan büyük bir karpuzla gelir, kapının önünde keser, bir dilimini içki sofrasına ayırır, gerisini önce çocuklara sonra gelene gidene yedirirdi.

Her akşam içer, içince çenesi düşer, o zaman da karısına bulaşır. Sadece namaz kılarken kadına sataşmaz. Afife teyze de zamanlı zamansız namaza dururdu akşamları. “Dün akşam yine yüz rekât namaz kalmışım, Allah kabul etsin,” derdi bazen, kadınları güldürürdü durmadan.

Bütün çocukların sevgilisiydi ama Nurcan’ı bir başka severdi. Azıcık yüzünü asık görse, “Abariii, n’oldü sana,” deyip sarılırdı ona, güldürene kadar uğraşır.

Yıllardır kaç kez yüzü asılmış, neler neler olmuştu da kimse haline şaşırıp, “Abariii,” dememişti Nurcan’a. Sanki bu kelime de Afife teyzeyle mezara gitmişti.

Gözünü açtı ve koltukta duran kırlenti alıp karnına bastırarak, “Kucağına bir oğlan verip kocamı mutlu edemedim Afife teyze...” diye düşündü gözyaşlarını silerek.

*

Uğur her zamanki gibi erken kalkmış, kahveye gitmek üzere giyinmişti. Aysel’e baktı, derin uykudaydı. Odadan sessizce çıkıp salona geçti. Bir derginin içinden Meriç’e yazdığı mektubu çıkarıp ceketinin iç cebine koydu. Ayakkabılarını giyip gürültü etmeden dışarı çıktı. Arabasına doğru yürürken elini pantolon cebine attı, paraları çıkarıp şöyle bir baktı ve “Yine almış,” diye mırıldandı. “Offf Aysel offf, ne yapacaksın bu paraları bilmem ki!”

*

Rafet yıllardır her sabah yaptığı üzere giyinip hemen yatağını düzeltti. Karşısına geçip kenarların eşit olduğundan emin olduğunda ise, “Hah şimdi oldu,” dedi. Nedense aç uyanmıştı ve bir an evvel kahvaltı etmek istiyordu.

Kapıya doğru giderken sehpanın üzerinde duran fotoğraf çerçevesi ilişti gözüne. Durdu. Çerçeveyi yavaşça eline alıp koltuğa oturdu ve fotoğrafa baktı: Hüsni deniz kıyısında bir masada oturmaktaydı ve elindeki kahve fincanını şerefe der gibi kaldırmıştı gülümseyerek.

Rafet fotoğrafa dokundu ve Hüsni’yü okşar gibi hüzünlü, sakın bir sesle konuştu: “Nerdesin be Hüsni? Hani sen hiçbir yere bensiz gitmezdin? Oldu mu şu yaptığın? Yakıştı mı sana?” İcini çekti. “Kaaaç kere bekledim... Kaaaç sabah... Kahve zamanı... Hiiic ama hiiic gelmedin... Yalnız içtim kahveyi hep... Hani diyordum kendime, kahve vakti bari gelse... Şöyle bir gülümsemelik zaman... Bir kerecik!” Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Gülümseyecek kadar...” Gülümsemesi gözyaşlarına karışırken sözlerini sürdürdü. “Hani cehennemde olsan zebanileri, cennette olsan melekleri ikna ederdin? Mutlaka gelirdin sen Rafetini görmeye?” Yumuşacak bir sesle ekledi: “Yalancı! Gelmedin... Hem de hiç!” Elinin tersiyle gözyaşlarını silip ayağa kalktı ve fotoğrafı sehpa üzerine bırakırken fısıldadı. “Aşk olsun be Hüsni sana... Aşk olsun!”

*

Saçını arkadan toplamış olan Handan üstünde süslü bir gecelik kendine kahve yapıyordu. Mecnun'un aradığını görünce neşeye cevap verdi. “Buyruuun efendim.”

“Sabah sabah bu ne neşe?” dedi Mecnun şaşırarak.

Handan sesini alçaltarak ciddiyetle sordu: “Sabah neşesi yasak mı buralarda?”
“Yok yok tam tersine... İyi geldi şöyle neşeli bir ses duymak.”
“Sen nasılsın bakalım?”
“Ehhh... İç güveysinden hallice...”
“Gel hadi buraya işin yoksa... Sana güzel bir kahvaltı hazırlayayım.”
“Ben de onun için aradım. Ama şöyle değişik bir yere gidelim. Ben seni faytonla alayım da şöyle biraz uzakta, açık havada... Denizle, balıklarla göz göze güzel bir kahvaltı edelim ne dersin? Sana dün akşamı anlatayım.” Gülümsedi. “Biraz başını ağrıttayım.”
“Memnuniyetle! Ağrısız baş mezarda gerek demişler,” dedi Handan gülümseyerek.
Mecnun kakhaha attı. “Sen de nineler gibisin haaa! Amma çok atasözü biliyorsun.”
“Eeee ananem sağ olsun, nerdeyse hiç normal cümle kurmazdı.”
“Yarım saate hazır olur musun?”
Handan kahvesinden bir yudum aldı. “Olurum olurum, hadi görüşürüz. Hoşça kaaal.”
“Eyvallah!”

*

Uğur deniz kenarında bir kafede oturmuş, denize bakarak çayını yudumluyordu. Etrafta pek kimse yoktu henüz. Cebinden mektubu çıkarıp okumaya başladı:

*Meriç... Sevgim!
Yıllar sonra...
Yok yok, bir ömür sonra, seni duymak nedir bilir misin?
Bunca yıl, sen hiç Uğur oldun mu Meriç?
Olduysan, yapılmaması gereken bir hatanın ağırlığı altında ezilerek yaşamının ne olduğunu da bilmişsindir.
Ben hata yaptım Meriç...
Seni mutlu edeceğimi düşünerek ufak bir taş attım şu denize... Sonra o taş büyüdü, o kadar büyüdü ki deniz taş oldu... Baktığım her yer taş oldu Meriç...
Ben hem senin ömrünü hem kendi ömrümü... Ömrümüzü taş ettim...
Şimdi... Şimdi nefesime çöken rüyasın sen! Ve ben o rüyada bile senin elini tutamıyorum.
En kısa zamanda seni görmeye geleceğim. Beni görmek ister misin diye sormadan.
Nefes alabilmek için.
Yani yine bencillik benimkisi. Gençken senin gibi cesur olamadım. İnsan değişmiyor galiba.
Şimdi de seni aramamak, seni görmemek cesaret ister.*

Mektubun şekli nasıl diye düşündü. Meriç’in yazdığı gibi şekillendirdiğini fark edince güldü ve bir mektup şeklin bile yok diye kendine kızdı. Bir daha okudu, söylemek istediklerinin tamamını ifade edemediğine karar verdi ve devam etti:

Meriç... Sevgim!

*

Elli beş yaşında, kumral, çıtı pıtı bir kadın olan Meriç hızla bir hastanenin merdivenlerinden çıkıyordu. Keten pantolon ve siyah tişörtüyle rahat bir görüntüsü vardı. Nöroşirürji yazan bölüme geldi ve koridorda biraz ilerledikten sonra bir odanın kapısını çalarak içeri girdi. Bilgisayar başında çalışan Bora gülümseyerek kalktı yerinden. “Oooo... Hoş geldiniz Meriç Hanım.”

“Hoş bulduk,” dedi Meriç onunla tokalaşırken gülümseyerek.

Oturdular ve kırklı yaşların başında görünen Bora, “Yavaş yavaş kızmaya başlıyordum ben de. Birkaç gün daha gelmeseniz Cüneyt Bey’i arayıp sizi şikâyet edecektim, yalan yok,” diyerek gülümsedi.

Meriç biraz sıkılarak konuştu. “Ancak vakit buldum. Biliyorsunuz, koşturmaca...”
Bora kadına hak verdi. “Bilmez miyim? Ancak bir an önce bu tetkikleri yapmalıyız, siz de biliyorsunuz.”

“Biliyorum biliyorum,” dedi Meriç umursamaz bir şekilde.

Adam telefona uzanırken sordu: “Ama önce bir şeyler içelim, ne alırsınız?”

*

Uğur mektubun ikinci kısmını da bitirmişti:

Meriç... Sevgim!

Beni bu rüyadan, beni bu taşlaşan ömrümden kurtar demesem, demeden şurda oturup bitirsem kalan zaman.

Cesur olurdum.

Olamıyorum.

Gelip seni görmek istiyorum.

Bende telefon numaran var. Geldiğimde arayacağım.

Elini bir kez tutmak için.

Belki için verirsin.

Kim bilir?

Uğur

Kâğıdı katlayıp masada duran zarfa koydu, denize baktı ve kendi kendine iç geçirerek, “Meriç!” dedikten sonra adresi yazdı.

*

Birkaç saat uyuyan Nurcan kalktığında Rıza'nın gitmiş olduğunu gördü, duş alıp giyindi ve Aysel'i aradı. “Günaydın Ayselcim.”

“Günaydın. N'oldu kız, sesin boru gibi?”

“Gece pek bi başım ağrıdı yine... Rıza da çekip kapıyı gitmiş sabah. Şimdi kalktım da... Hiç yalnız kahvaltı edesim yok, gelir misin şöyle güzel bir kahvaltı edelim.”

“Hadî sen gel, ben hazırladım bile. Şimdi oturacaktım sen aradın. Hem bugün biraz daha hazırlık yapacağım. Bende otururuz.”

“E iyi o zaman. Taze nanen var mı? Yoksa getireyim.”

“Var var, hepsi masada, hadî gel sen.”

Ne kadar şanslıyım ki Aysel gibi bir arkadaşım var diye düşündü Nurcan ve içi sevinçle doldu. “E iyi o zaman, geliyorum.”

*

Rafet bir elinde gazete, diğerinde çay bardağıyla bahçedeki masaya oturdu. Tam gazeteyi açmışken cep telefonu çaldı. “Alo. / Oooo ne güzel! Ne güzel olurdu ama ben gelemem bugün be Mecnun. Ustalar uğrayacak.” Bahçeye çıktığını görünce Yannis'e el salladı. “Ama bak Yannis geldi, isterseniz gelip onu alın.”

Yannis kadının yanına gitti ve ne olduğunu anlamadan telefonu elinde buldu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken başını sallayarak konuştu: “Yok, almanıza gerek yok... Siz gidin oraya, benim on-on beş dakikalık bir isim var. Halledeyim, gelirim ben arabayla. / Tamam.” Telefonu kapatıp Rafet'e verdi.

“Gören de bir gün değil de bir yıldır görmüyorsun sanacak,” dedi kadın alaycı bir ses tonuyla.

Yannis gülerken sordu: “Kimi?” Kadın başını sağa sola sallayarak gülerken neşeyle programını açıkladı: “Mutfığa bir bakayım ben ne âlemde... Sonra da güzel bir kahvaltı!”

*

Rafet yukarıda banyo tadilatı yapan ustaların başındaydı, Maral gelip bir şey danışmak istediğini söyleyince koridora çıkıp, “Evet?” diye sordu.

Maral çekinerek konuştu. “Şey... Yannis yok da...”

“Eeee?”

“Ona bir şey soracaktım da nerde acaba?”

Rafet onun son günlerdeki tavırlarına kızmaya başlamıştı. Sanki artık işini eskisi gibi yapmıyordu, yüzü asıktı, gereksiz detaylarla uğraşıyordu ve sürekli gergindi. Tamam, Yannis’e âşık olmuş olabilirdi ama sapla samanı karıştırmanın âlemi neydi? Sakin bir tonla konuşmaya özen göstererek sordu: “Ne soracaksın Maral? Bana da sorabilirsin.”

“Şey ama... Biri aradı. Onu aradılar da...”

Rafet özellikle imalı bir karşılık verdi: “Allah Allah! Bu her kimse, hep Yannis yokken arıyor nedense...”

*

Aysel ve Nurcan yere oturmuş hem kahve içiyorlar hem de fasulyeyle barbunya ayıklıyorlardı. Nurcan içini döktü. “Gelmem dedim Semra’ya da... Sonra da amaaan dedim kendi kendime, ne hali varsa görsün. Buraların en güzel zamanı... Ne işim var benim Semra’nın yanında? Sıkılırim ben orda!”

“Şöyle bir on günlüğüne gitseydin. Açılırdın belki.”

“Aman ne açılacağım, zaten bütün gün okulda. Akşam biraz sohbet ediyoruz, sonra hemen yatıyor... Hem...” Kırdığı fasulyeyi hırsla önündeki kaba atıp sözlerini sürdürdü. “Babasını savunur şimdi canımı sıkar!”

Aysel arkadaşını yumuşatmak için gülerken konuştu. “Kız öyle deme! Onlar da n’apsın işte... Evlat... Arada kalıyorlar.”

“Selma onun gibi değil ama! Aman ne bileyim... Semra daha bi babacı...”

“Babacı diyorsun ama bak o da arıyor, o da soruyor işte!”

“Tamam arıyor, sağ olsun ama... Bekâr o tabii, halden anlamıyor. Selma evlendikten sonra daha bi bildi kıymetimi... Gerçi onun kocası Rıza gibi değil ama yine de evliliği biliyor işte... Evlenmeyen, evlilikte kadının ne çektiğini ne bilecek be Aysel?”

Nurcan kahvesini yudumlarırken başını salladı. “Eeee Nasreddin Hoca ne demiş? Bana doktor değil damdan düşen birini getirin!”

Güldüler.

*

Mecnun önceki akşamı anlatırken, “Peki sen ne dedin?” diye sordu Handan.

“Oluur dedim... Alırız bir gün Yannis’i de gezeriz.” Duraksadı. “Seni çağırmadı bak Ama ben seni de alacağım tabii...”

Handan onun yüzünde beliren ifadeyi inceledikten sonra düşüncesini dile getirdi. “Biraz incinmiş gibisin, gerçi kim olsa incinir tabii ama benim anlamadığım...”

“Anlamadığın ne?”

“Yani... Sen aslında hayatın özünü o kadar sağlam kavramışsın ki Mecnun... Çözmüşsün kafanda. Maral’ın psikolojisini öyle bir tahlil ettin ki itiraf edeyim ağzım açık dinledim. Ama... Tüm bunlara rağmen niye inciniyor ya da üzülyyorsun onu anlamadım... Âşık mısın bu kıza?”

“Amaaan be Asi Kontes! Aşk dediğin ne?”

Handan gülümseyerek cevap verdi: “Şu yaşıma kadar bir tarif bulamadım. Bana sorma.”

“Aşk... Belki birinden hoşlandıktan sonra... Ne bileyim hoşlandığın biriyle iyi vakit geçirmektir. Değişmek, yapraklanmak, çiçeklenmek... Çoğalmak diyorlar ya hani öyle... Yoksa kös kös yaşa git... O ne o?” Bir süre sessizlik olunca sözlerini sürdürdü. “Zaten bir tane aşk tarifi de olmaz! Meselaaa... Sardunya toprakla buluştu mu su vermesen de coşar... Güle su lazım... İnce ince ilgilenmek lazım... Petunyaya ne yaparsan yap yaz sonuna doğru ölür...”

Handan ilgiyle dinliyordu onu.

“Papatyalar da sardunya gibidir mesela... Begonvil çok güzel ama sert bir kışı atlatamaz... N’aparsan yap atlatamaz işte... Yani... Aşk dediğin insanın toprağının nasıl olduğuna... Başına neler geldiğine bağlı...” Çayından bir yudum aldı. “Hangi çiçeğe benzediğine bağlı... İki insan bir araya geldiğinde topraktan ne çıkacağına bağlı.”

Bu aşk açıklamasına hayran kalan Handan, “Duyduğum en yalın aşk tarifi bu!” dedi gülümseyerek. “Peki niye üzüldün sence?”

“Ben Maral’ın benim için bir şey hissetmemesine üzülmedim.” Başını kaşıyarak nasıl açıklayacağını düşündü bir süre. “Başlangıçta hoşlanma olur ya... İşte o bende değişik... Sık olmaz. Yani hani başkası yüzüne bakar kızın, vücuduna falan. Bunlar beni etkilemez.”

“Peki ne etkiler seni?” diye sordu Handan merakla.

“Önceden tahmin edemeyeceğim şeyler. Bir bakışı, yüz ifadesi, konuşma şekli... Tam olarak bilmiyorum aslında.” Gülümsedi. “Mesela Maral’ın çok yaşlı bir müşteriye yardım etmesine vurulduydu. Kadının koluna girip çıkardıydı bahçeye ve ben o samimi, güzel anda hoşlanıverdim ondan. E böyle anlar da sık olmuyor tabii.” Sessizlik oldu birden. “Amaaa... Biraz yakından tanıınca hoşlanma hoşlanma kalmadı zaten.” Yannis’in yanlarına doğru geldiğini gördü. “Oooo geldi bizim karizmatik gâvur!”

Yannis gülümseyerek masaya oturdu. “Nasilsiniz?”

“Burda kahvaltı eden biri nasıl olur sence?” dedi Handan eliyle etrafı göstererek.

“Harika olur,” dedi adam gülümseyerek.

Mecnun araya girdi. “Biz de harikayız işte. Rafet ablayı da kapıp gelseydin ya.”

“Otelde işçiler var... Tadilat başladı.” Garson gelip ne istediğini sorunca masaya göz gezdirip, “Yiyecek çok, bana bir çay...” dedikten sonra Handan’a bakarak sıcacık gülümsedi. “Eeee... Nasildi dün? Misafirler beğendi mi yaptıklarımızı?”

*

Meriç ve Bora başka bir doktorun odasındaydılar. Kırk beş yaşında bir beyin cerrahı olan Yaşar kadına önce bazı genel sorular sormuştu, şimdi de detayları alıyordu. “Kusma, fışkıрма şeklinde mi?”

“Evet, birdenbire,” diye cevap verdi Meriç.

“Peki baş ağrısı ve kusma dışında ne var?”

“Son günlerde zihinsel uyusukluk da var... Yani... Benim tahminim bu tabii ama...” dedi Meriç gülümsemeye çalışarak. “Uzman sizensiz.”

Yaşar düşünceli bir şekilde başını sallayarak Bora’ya döndü. “Hemen tetkiklere başlayalım.”

Bora başını sallarken kadının yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

*

Melih bir yandan servis yapıyor bir yandan da ustasını gözlüyordu. Herkes dışarıda sohbet edip gülüşürken Uğur yine içerideki masasına geçmişti. Önünde açık duran bir kitap vardı ama o duvara bakıyor ve alçak sesle *Ümit Tokcan*’ın söylediği *Altın Hızma Mülayim* türküsüne eşlik ediyordu: *Altın hızma incidir, gömleği narincidir, benim lal olmuş dilim, ne dedim yar incinir, gün gördüm, günler gördüm, seni gördüm şad oldum...*

Melih dışarı çay götürürken ustasına bakarak duraksadı ve “Allah Allah! Var bugünlerde bu adamın bir derdi,” diye mırıldandı kendi kendine. Eskisi kadar neşeli değildi bir kere. Bundan

emindi, tanımaz mıydı ustasını! Ne okuduğu şeye kendini verebiliyordu ne de her zamanki gibi sabahdan akşama kadar kahvede kalıyordu. Aysel yengedir mutlaka sebebi diye düşündü. Başka ne olabilirdi ki? İyiydi hoştu da kadın çok dır dır ediyordu. Sinirliydi biraz da. Kim bilir neler neler ediyordu adama evde! Hayır, derdini paylaşan biri de değildi ki! Gerçi ne derdi olabilirdi? O kadar zengindi ki... Ama işte son zamanlarda bir derdi vardı, bu çok belliydi! Servisi tamamlayıp yavaşça yanına gitti ve içine dert olmuş bir halde, “Ustam, nasılsın?” diye sordu.

Meriç’in lise sona geçtiği yaz durmadan giydiği narinci rengi gömleği düşünen Uğur uykudan uyandırılmış gibi gözlerini kırıştıtarak, “Hı... Ha iyiyim ben Melih, iyiyim...” dedi.

“Ustam canın mı sikkın? Hasta mısın?” Adam cevap vermeksizin ayağa kalkınca sözlerini sürdürdü. “Ustam, hastaysan ben bakarım işe güce... Git sen yine eve dinlen.”

Uğur hafifçe onun omzuna vurdu. “Yok... Biraz canım sikkın.”

“Bir yardımım dokunur mu? Halin bir garip ustam,” dedi Melih içten bir ilgiyle.

Uğur gülümseyerek cevap verdi. “Dünya halleri bunlar... Geçer be Melih... Ben şöyle bir yürüyeyim denize doğru... Dönerim.”

*

Yorgunluktan bahçedeki koltuğa yığılan Rafet çayını alırken, “Sağ olası Okan, nasıl iyi gelecek şimdi bu bilemezsin,” dedi. Garson uzaklaşırken telefonunun çaldığını duyunca hemen cevap verdi. “Alo.”

Koltukta ileri geri hareket ederek ne kadar sabırsızlandığını belli eden Atlas sevinçle konuştu. “Babanne ben yarın geliyorum biliyor musun?”

“Öyle mi? Hoş gelirsin kuzuuum!” Gülerek konuşmasını sürdürdü. “N’oldu, sıkıldın mı İzmir’den, özledin mi buraları bakalım?”

“Babanne biz Doruk’la maç yaptık,” dedi çocuk heyecanla ve eliyle işaret etti. “Ben tam üç tane gol attım! Yaaa...”

“Aferin benim oğluma.”

“Amaaa o da bana iki tane gol attı,” dedi Atlas yine işaret ederek ve bir an duraksadı. “Bi tanesini tam tutacaktım ama elimden kaçtı.”

Çocuğun coşkusuyla keyfi yerine gelen Rafet eee baz bazla, kaz kazla, kel tavuk topal horozla diye geçirdi içinden. “Doruk’la güzel güzel oynadınız demek, ne güzel!”

Atlas başını salladı ve annesi işaret edince, “Telefonu annem istiyor,” diyerek ahizeyi Gamze’ye uzattı.

“Nasılsınız?” diye sordu Gamze gayet kibar bir ses tonuyla.

“İyiyim yavrum, siz nasılsınız?”

“İyiyiz sağ olun. Şeyyy... Ben yarın Atlas’ı getireceğim, hem de konuşacaklarım var, müsait misiniz diye sormak istedim.”

“Tabii müsaitim kızım... Hayırdır? Bir yaramazlık yok ya.”

“Yok yok... Yani bilmiyorum. Yarın gelince konuşuruz olur mu?”

“Olur tabii.”

“Peki o zaman şimdilik iyi günler.”

“Tamam. Size de iyi günler.”

Telefonu kapatıp masaya koyan Rafet’in yüzünde meraklı ve endişeli bir ifade belirdi.

*

Kahvaltıdan sonra kahve içerlerken uzaktan geçen balıkçı teknelerine gözü takılan Mecnun eliyle işaret etti. “Sera işi bana miras kalmasa büyük ihtimalle şu teknelerden birinde olacaktım şimdi ben.”

“Balıkçı mı olacaktın?” diye sordu Handan şaşırarak.

Mecnun gülerek dalgacı bir tavırla cevap verdi. “En iyisinden hem de... Dost balıkları yakalayacaktım ama sadece...”

“Nasil yani?”

Mecnun neşeli bir şekilde açıklamaya başladı. “Çocukken limana gidip balıkçıları ve ağa düşmüş balıkları izlerdim... Bazı balıklar çırpınırdı bazıları çırpınmazdı... Herhalde beş yaşında falandım... Atlas’tan ufaktım yani... Kendi kendime düşünürdüm, bu çırpınan balıklar, balıkçıları sevmediklerinden, onlara düşman olduklarından karşı koyuyorlardı. Yani öyle olması lazımdı, değil mi? Yoksa niye çırpınsınlar, öbürleri gibi sakın sakın yatarlardı...”

Handan gülerek araya girdi: “Ölmek üzere olduklarından ötürü çırpındıkları hiç aklına geldi mi?”

Mecnun başını salladı. “Geldi tabii...” Gülümsedi. “Çocuktum ama aptal değildim yani... Bu konuda uzun uzun düşündüm. Ağa beraber girdiklerine göre aynı anda ölmeleri gerekirdi. Yani ölümle ilgisi yoktu bu çırpınmanın... Balıkçılara düşman olan balıklardı bunlar.”

Yannis gülümsedi. “Hadi yaaa... Düşündün düşündün... Demek bu karara vardın?”

Mecnun omuz silkti. “Evet... Gayet mantıklı gelmişti... Ve bir gün balıkçı olup dost balıkları avlayacaktım sadece...” Duraksadı ve ciddi bir ifadeyle sordu: “Salak bir çocuk muydum acaba ben?”

Handan onaylayarak güldü. “Hangimiz salak değildik acaba çocukken? Bakma sen... İnsan büyüyünce saflığın tanımı da salaklık olarak değişiyor.” Bir an için düşündü. “Sen benim beş-altı yaşındaki düşüncelerimi bir bilseen...”

Yannis sevgiyle bakarak onu dinliyordu.

*

Aysel şerbetlenen revani tepsisini tezgâha koyarken, “Bu da soğusun burda biraz... Oldu işte hepsi!” dedi.

Nurcan bunu biliyordu zaten. “O kadar gözünde büyüttüğüne değmedi işte!”

“Valla doğru söylüyorsun,” dedi Aysel masaya otururken ve zil sesini duyunca hızla ayağa fırladı. “Kim acaba bu saatte?” Kapıyı açar açmaz bir çığlık attı. “Taylaaa... Taylan oğlum!” diyerek sarıldı oğluna. Nurcan’ın yanlarına geldiğini görünce müjdeledi: “Bak Nurcan oğlum geldi...”

Başını sallayarak arkadaşının sevincini paylaşan Nurcan kapıda duran diğer genci görüp, “Hoş geldiniz oğlum,” dedi.

Taylan annesinin kollarının arasında zar zor hareket ederek konuşmaya çalıştı. “Bak anne, bu da arkadaşım Ercüment.”

Aysel Taylan’ı bırakıp Ercüment’e elini uzattı. “Hoş geldin yavrum.”

Ercüment onun elini öperken, “Hoş bulduk teyzecim,” dedi.

Bu sırada önce Taylan, sonra da Ercüment Nurcan’ın elini öptü.

Aysel merakla söze girdi. “Annecim biz sizi bu akşam ya da yarın akşam bekliyorduk. Babana öyle demişsin, işiniz erken mi bitti İstanbul’da? Neyle geldiniz? Nasıl geçti yolculuğunuz?”

Nurcan araya girdi. “Ay Ayseeel, çocuklar bi içeri girsinler, bi soluk alsınlar.”

Kapıda dikildiklerinin farkına varan Aysel, “Aaaa, tabii tabii, hadi içeri gelin,” dedi oğluyla arkadaşına ve Nurcan’a dönerek gülümsedi. “Ayyy kafa mı kaldı sevinçten ayol!”

*

Sabahtan beri kızını düşünen yetmiş yedi yaşındaki Nermin yaşından beklenmeyecek bir hızla mutfaktan salona geçti ve telefonu eline alıp tuşladı.

O sırada bir alışveriş merkezinde bulunan bir dükkânda DVD’lere bakan Meriç telefonunu açıp تنها bir köşeye geçti. “Alo.”

“Kızım neredesin? Çıktın mı hastaneden?”

“Çıktım anne, çarşıdayım.”

“Neyin varmış, ne dediler?”

Meriç sakın bir şekilde konuştu. “Önemli bir şey değil anne. Biraz üşütmüşüm işte.”

“Mideni üşütmüşsün di mi? Kızım diyorum ben sana... Kendine dikkat etmiyorsun. Azıcık güneş görünce incecik giyiniyorsun. Amaaa dinleyen kim? Doktor olan ben değilim ki...”

Meriç bu sözlere hiç itiraz etmedi. “Haklısın anne.”

“Neyse artık, olan olmuş. Alırsın ilaçlarını geçer.”

“Hıhı.”

Kızının durgunluğunu hisseden Nermin birden telaşlandı. “Senin keyfin yok gibi. Bak yoksa kötü müsün hâlâ... Canını sıkın bir şey mi oldu?”

Meriç hemen toparlanıp canlı bir sesle cevap verdi. “Yok canım ne olacak? Yorgunum biraz, dün gece uyuyamadım pek, ondandır.”

“Sen bugün koştururken yemek de yememişsindir doğru dürüst, gel hadi, bak kereviz pişirdim, hem de sevdiğin gibi. Beraber yiyelim, burda kal bu akşam.”

Meriç sadece yalnız kalmak istiyordu. “Yok annecim, sağ ol, ben şimdi çarşıda bir şeyler atıştırıp eve gideceğim, bir film falan koyup dinleneceğim şöyle.”

Nermin kızına ısrar etmenin bir faydası olmadığını biliyordu. “E iyi o zaman. İlaçlarını ihmal etme sakın.”

“Yok etmem, hadi görüşürüz.”

Meriç telefonu kapadı ve DVD’leri on dakika kadar inceledikten sonra Türkçeye *Yasak İlişki* olarak çevrilen *The Bridges of Madison County* adlı filmi alıp kasaya ilerledi.

*

Hakkı bazı teklifleri konuşmak üzere Uğur’u bürosuna davet etmişti. Uğur muhasebecisini dikkatle dinleyip konuyu ana hatlarıyla anlayınca, “Yok yok, o zeytinliğin yeri güzel, verimi de iyi, şu anda satmanın âlemi yok. Sen söyle adamlara başka bir yer bulsunlar,” dedi.

Hakkı başıyla onayladı. “Biliyorum satılık olmadığını zaten ama adamlar değerinin üstünde para teklif edince belki bir düşünürsünüz dedim.”

“Yok.”

“Tamam o zaman.”

Bir dakika kadar sessizlik olunca soğuyan kahvelerini içtiler. Uğur’un zihni bambaşka bir konuyla meşguldü. “Hakkı bizim İzmir’deki evler ne durumda?”

Adam konunun bu kadar hızlı değişmesine biraz şaşırılmıştı. “Satılıklar beklemede. Zaman zaman alıcı çıkıyor ama malum, kriz zorluyor biraz milleti, değerini ödemeye yanaşan yok şu sıralar.” Bir an için duraksadı. “Niye sordunuz? Satmaktan vazgeçmediniz ya?”

“Yooo... Alıcısı çıkarsa değerinden satalım... Kiralıklardan boş var mı?”

Uğur yıllardır evlerle hiç ilgilenmediği için Hakkı epey meraklanmıştı. “Yooo, hepsi dolu.”

“Yakında boşalacak var mı?”

“Şu sırada yok ama gelecek ay öğrencilere verdiğimizizin kontratı doluyor.” Titiz çalışan bir muhasebeci olduğundan onun ne istediğini net bir şekilde anlamak için sordu: “Hayırdır Uğur Bey? İzmir’de ev mi lazım oldu?”

“Arada bir İzmir’e kaçmayı düşünüyorum aslında...” dedi Uğur başını sallayarak.

Hakkı hemen çözüm önerdi: “Öğrencilerin oturduğunu bir daha kiraya vermeyelim o zaman.”

Uğur o evin Bornova’da olduğunu düşünerek, “Yok yok, o olmaz... Sen şu Karşıyaka’dakinden satılık ilanını çek en kısa zamanda,” dedi.

“Hemen bugün hallederim.”

“Onun yedek anahtarı var mı sende? Bir ara gidip bakayım ne durumda.”

Hakkı masa çekmecelerinden birini açarken, “Var var, hepsinin yedek anahtarı burda,” dedi.

*

Rafet'in oteli Ayşen'in evine iki kilometre uzaklıktaydı. Ayşen arkadaşını görmeye hep yürüyerek gider ve yürüyerek dönerdi. Böylece haftada en az iki kez spor yapmış oluyordu. Ancak her seferinde harcadığı kaloriden daha fazlasını alıyordu. Tok bile olsa Rafet illa bir şey ikram ediyordu, e yemese ayıp olurdu.

Garson masayı toplarken Ayşen karnını tutarak, "Yine çok yedim, yine boşa gitti o kadar yürümem, ben sen gibi sabahın köründe kalkmıyorum ki... Daha iki saat evvel kahvaltı ettydim," dedi.

Rafet güldü. "Can boğazdan gelir be Ayşen, aç mı gezeceğiz? Boş veeer sen de!"

"Kesene bereket Rafet abla."

"Afiyet olsun, afiyet olsun," dedi Rafet dalgın bir halde başını sallayarak.

"Bugün neşen yok gibi senin, hayırdır? Atlas'ı mı özledin?" diye sordu Ayşen.

Rafet hemen gülümsedi. "Özlemem mi? Nasıl burnumda tütüyor bir bilsen... Ama... Ondan değil. Bugün Gamze aradı. Yarın getirecekmiş."

"E ne güzel işte."

Rafet düşünceliydi. "Güzel de... Aklıma takıldı. Hem erken getiriyor hem de sizinle konuşacaklarım var dedi."

Ayşen meraklandı. "Ne konuşacakmış?"

"Söylemedi. Yarın gelince konuşuruz dedi... E ben de ısrar edemedim, Atlas yanındaydı..."

"Allah Allah... Acaba ne konuşacak?"

"Bilseem..." dedi Rafet dudaklarını bükerek ve kısa süreli bir sessizliğin ardından üzüntülü bir şekilde sözlerini sürdürdü. "Çocuğumu temelli alacağım der mi acaba?"

Ayşen buna karşı çıktı. "Yok canım. Olur mu hiç öyle şey Rafet abla?"

"Neden olmasın Ayşen? Annesi o..."

Ayşen kaşını kaldırırsa da bir cevap vermedi.

İkisi de düşünceliydi.

*

Deniz kıyısında yürürlerken Mecnun su yüzeyinde sektirdiği taşın arkasından coşkuyla konuştu: "İşte taş böyle sektirilir... Dünyanın en eğlenceli işlerinden biridir." Handan ve Yannis onun bu neşeli halini gülümseyerek izlerken teklifini sundu. "Gel sana da öğreteyim Asi Kontes! Sen bilmezsin. Yok bu denizden Ankara'da!" Gülümseyerek bir taş daha sektirdi. "Pek bi üzülrüm denizsiz büyüyen çocuklara ben."

"Hooop! Kim denizsiz büyüdü? Ben çocukken hep denizli yerlerde yaşadım. Ankara günleri üniversiteyi kazanmamla başladı." Durup ekledi: "Ben yoruldum."

Hep birlikte yere oturunca Mecnun Yannis'e göz kırparak sordu: "Dilin tutuldu senin bugün. Hayırdır? Hiç konuşmuyorsun?"

"Dinliyorum... Düşünüyorum..." dedi adam gülümseyerek.

"Hmmm... Ne düşünüyorsun anlat bakalım."

"Buralara Handan gelmeden evvel... Sen bu kadar neseliydin?"

"Valla ben hep neşeliyimdir de sen..."

"Ben ne?"

"Sen sanki Handan geleli daha bir iyi görmeye başladın etrafı... Her şeyi..." dedi Mecnun gülerek.

"Demek sen de böyle düşünüyorsun," dedi Yannis başını yana eğerek.

Handan onları gülümseyerek izliyordu ama sohbetin merkezinde olmaktan rahatsızlık duymuştu. Tam konuyu değiştirmek için bir şey söyleyecekken Mecnun kaşlarını olumsuz anlamda kaldırarak karşılık verdi: "İh... Ben düşünmem! Görürüm... Aramızdaki fark bu!"

Yannis'in bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktı Handan. "Otele gidelim mi? Bakalım Rafet abla ne yapıyor?"

“Kontes be... Beni azat et, seraya dönmem lazım, faytonla değil de Yannis’le gitsen olmaz mı?” diye sordu Mecnun park yerine dönerlerken.

Handan şaşırıldı. “Oluur ama hani bugün hep beraber...”

Mecnun onun sözünü keserek, “Serada bazı acil işler var, oyalandığım yeter bugün...” derken kadının arkasından Yannis’e göz kırptı.

Yannis sen yok musun anlamında başını sallayarak gülümsedi.

*

Aysel telefonu kapadıktan sonra, “Babana haber verdim oğlum. Çarşıdaymış, biraz sonra gelir,” dedi ve dönüp yeniden koltuğa oturdu.

“Anne biz giderdik kahveye, işi gücü vardır,” dedi Taylan.

“Aman ne işi olacak. Oğlu gelmiş... Bundan mühim iş mi olur?” Taylan ve Ercüment’in önünden meyve suyu bardaklarını alırken sözlerini sürdürdü. “Biraz daha ister misiniz? Otlu böreğim de var, yeseydiniz azıcık.”

“Akşama hepsini yiyeceğiz merak etme,” dedi Taylan gülümseyerek.

“E iyi o zaman,” diyerek boynunu büktü kadın.

Nurcan ayağa kalktı. “E ben de gideyim artık, siz ana oğul biraz hasret giderin.”

Taylan hemen itiraz etti: “Otursaydın Nurcan teyze, biz birkaç gün buradayız nasılsa.”

Nurcan nerede nasıl davranılacağını bilen bir kadındı. Çocuklar yoldan gelmişlerdi, şöyle uzanıp dinleneceklerdi, ne işi vardı onun orada? “Gideyim gideyim,” diyerek odadan çıkarken döndü. “Bana da beklerim gitmeden bak ona göre.” Arkasından gelen Aysel’e dönüp ekledi: “Yarın sabah size şöyle güzel bir kahvaltı hazırlayayım, al gel çocukları bana ha ne dersin?”

Taylan hemen araya girdi: “Yarın sabah biz dışarda kahvaltı edeceğiz... Arkadaşlarla...”

Kadınlar oldukları yerde kalakaldılar. Aysel kırgın bir sesle, “Oğlum ne dışarı ne arkadaşı, zaten kaç günlüğüne geldin. O kadar hazırlık yaptım ben.” dedi.

Taylan ve Ercüment birbirlerine baktılar. Taylan durumu hızla açıkladı: “Şey... Planlanmış bir şey değildi anne yaaa... Uçakta yanımızda oturanlar... Tesadüfen onlar da buraya geliyorlarmış, yol boyu sohbet ettik, havaalanından buraya kadar da beraber geldik. Sohbet muhabbet uzayınca yarına devam edelim dedik.”

Aysel kızgınlığını sesine yansıtılmaya çalışarak, “Şu yaptığına bak şimdi Taylan.” dedi. “Olacak iş mi? Sanki her hafta sonu geliyormuşsun gibi bizi bırakıp... Yolda tanıştığın... Hiç tanımadığın adamlarla mı kahvaltı edeceksin oğlum?” Ercüment’e baktı. “Haksız mıyım oğlum?”

Ercüment başını eğerek gülümsedi ve arkadaşına baktı.

Taylan boğazını temizleyerek söze girdi. “Şey... Adamlar değil... Yani... Adam değiller... Kızlar...”

Aysel ve Nurcan’ın gözleri kocaman açıldı. “Kızlar mı?”

Nurcan gitmekten vazgeçip koltuğuna dönerken sordu: “Kimmiş bu kızlar?”

*

Yannis arabayı sürerken Handan *Elvis Presley*’nin söylediği *In the Ghetto* parçasını mırıldanarak yolu takip ediyordu. Kadının ayağıyla fren yaptığını fark eden Yannis gülümseyerek sordu: “Rahatsin?”

“Gözünü yoldan ayırmazsan daha rahat olacağım,” dedi Handan gülümseyerek.

Adam gülümseyerek başını eğdi ve dikkatini yola verdi. Birkaç saniye sonra gözlerini yoldan ayırmadan sordu: “Sence bir tuhaflik vardı Mecnun’da bugün?”

“Ne gibi?”

Yannis omzunu silkti. “Ne bileyim... Sanki zor neselendi. Yani keyfi yoktu sanki...”

“Hem de hiç,” dedi Handan.

“Maral meselesi?” diye sordu Yannis kısa süreli bir sessizliğin ardından.

Handan biraz şaşırmıştı. Nedense Mecnun'un bu konuları sadece kendisiyle konuştuğunu düşünmüştü. "Sen biliyor muydun?"

Yannis gülümsedi. "E ben de biraz gözlemliyorum tabii."

"Atlatır," dedi Handan düşünceli bir şekilde.

"Atlatır tabii... Atlatsın zaten."

Handan ondan böyle bir yorum beklemiyordu. "Neden öyle dedin?"

Yannis yola bakmaya devam ederek yavaş yavaş açıkladı. "Söyle diyeyim: Maral siğ su balığı... Mecnun derin su... Beraber pek yüzemezler."

Genç kadın kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Gözleme konusunda söylediğinden daha iyisin galiba."

"Bilmem... Belki... Ama bizi yalnız bırakmaya çalışması acemiceydi, değil mi?"

"Yannis, bir fikrim var!" dedi Handan bu soruyu hiç duymamış gibi ona doğru dönerek.

"Nedir?"

"Senin otele dönmen şart mı şu anda?"

"Yooo..."

"İyi o zaman... Bak şimdi burdan doğruca..."

*

Maral iki müşterinin kaydını tamamladıktan sonra anahtarları teslim edip, "Görevlinin yardım etmesini ister misiniz?" dedi.

Kadın elindeki ufak çantayı göstererek, "Yooo gerek yok," dedi ve koridora bakıp sordu: "Şu taraftan mı?"

"Evet."

"Teşekkürler. İyi günler."

Maral, "İyi günler," diyerek müşterileri yolladıktan sonra hemen telefona sarıldı.

Ece çalışıyordu, dosyalardan başını kaldırıp cevap verdi. "Alo."

"Benim, n'aber?"

"İyidir çalışıyorum senden n'aber?"

"İyi iyi... Bak ben seni neden aradım, bu cumartesi çalışacak mısın?"

"Hayır... Acil bir durum olmadıkça çalışmam biliyorsun, neden sordun?"

"Harika! O zaman bu hafta sonu buraya geliyorsun!"

*

Uğur oğluyula arkadaşının İstanbul'da yaptığı görüşmeleri dinledikten sonra, "Yani geldiğinize değdi," dedi.

"Şirket açısından değdi. Bizim açımızdan da öyle tabii... Memleket hasreti gideriyoruz işte," dedi Ercüment ve arkadaşına bakarak gülümsedi. "Taylan da sizi özlemişti."

Aysel sevmişti bu çocuğu, sakın bir gençti, fakat taaa Kanada'dan gelip neden annesini babasını görmeye gitmediğini de merak etmiyor değildi. "Sen nereliydin çocuğum? Sizinkiler de seni özlemiştir. Sen niye gitmedin memleketine?"

Uğur karısının patavatsızlığından hoşlanmayarak, "Hanım, vardır bir bildiği," dedi gülümseyerek. "Misafire böyle denir mi?"

"Ayyy... Kusura bakma oğlum, onu demek istemedim. Taylan'ın arkadaşı bizim de oğlumuz sayılır. Başımızın üstünde yerin var. Ben... Şey... Yani merak ettim işte... Kusura bakma."

"Yok yok teyzecim, olur mu öyle şey... Biliyorum tabii. Ben Hataylıyım ama annem vefat etti. Babamla da..." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Pek görüşmüyoruz yıllardır."

Aysel hayretle ağzını açmıştı ki Taylan annesinin konuşmasına fırsat vermeden sordu: "Neler yaptın bakalım bize... Enginar dolması var mı akşama?"

"Olmaz mı? Ne istersen hepsi var," dedi Aysel gülümseyerek.

“Annem diye demiyorum Ercü, Ege Bölgesinde daha iyi enginar dolması yapan birini bulamazsın,” dedi Taylan arkadaşına bakarak.

Aysel’in yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı.

*

Malzemeler dışarı taşınırken Rafet ustabaşıyla konuşarak lobiden dışarı çıktı. “Gün batana kadar çalışırsak daha evvel biter,” dedi adam.

Rafet başını iki yana salladı. “Yok yok, saat beşten sonra müşterileri rahatsız etmeyelim, ufak tefek de olsa gürültü olmasın.”

Ustabaşı omzunu silkerek, “Sen bilirsin Rafet Hanım, yarın sabah dokuzda geliriz o zaman,” dedi.

“Tamam, yarın görüşürüz, elinize sağlık,” diyen Rafet bir masaya otururken İsmail Bey’in elinde çiçeklerle geldiğini gördü ve eyvah kimse de yok yanımda diye düşündü.

*

Yannis arabayı Mecnun’un serasının önünde durdurdu. .

“Buyur Rafet abla.”

İsmail Bey ile oturan Rafet çareyi ortağın aramakta bulmuştu. “Yannis gelmedin de merak ettim.”

“Neden merak ettin? Mutfağı ayarladım ya ben... Bir sorun mu çıktı?”

“Teşekkür ederim ben de iyiyim, ustalar biraz evvel gittiler, İsmail Bey geldi, onunla çay içiyoruz da... Geç kalınca sen, bi arayayım dedim,” dedi Rafet sıkıntıyla.

“Haaa... Bu Yannis beni kurtar telefonu... Ama imkansız.”

Bu sırada onun dediklerini duyan Handan konuyu anlamış gülümsüyordu.

Rafet ne diyeceğini bilemeyerek biraz yüksek sesle sordu: “Niye?”

“Handan’la seraya geldik, biraz çalışacağız, biz ancak yemek vakti orda oluruz,” dedi ve gülerek sürdürdü konuşmasını. “Kaderinle bas basasin Rafet abla. Cesur ol, ne istiyorsun İsmail Bey de!” Herhangi bir cevap alamayınca sordu: “Rafet abla?”

“Efendim?” dedi Rafet saf saf.

Yannis, “Çiçek de getirmis mi yine?” diye sorup bir kahkaha attı.

Rafet İsmail Bey’e hiç belli etmeden, “Sana da iyi günler Yanniscim, akşama görüşürüz çocuğum,” dedi ve telefonu kapadı.

Seraya girerlerken Handan sordu: “Acaba gidip kurtarsa mıydık Rafet ablayı?”

“Hayır... Rafet ablanın artık istemediği seyleri açıkça söyleme zamani geldi...”

“Bence söyleyemez daha.”

“O zaman oturup güzel güzel sohbet edecek İsmail Bey’le,” dedi Yannis gülerek.

Mecnun yardımcısını yollayıp aldıracağı çiçekleri saksılara yerleştiriyordu.

“Yardıma geldiik!” diye seslendi Handan.

Mecnun onları görünce sevindi. “E hadi çabuk, iş çok!”

*

Taylan ve Ercüment yemekten evvel biraz uzanmak üzere odalarına çekilmişlerdi. Aysel sofrayı hazırlayıp koridoru kontrol etti ve kısık olan televizyonun sesini biraz açtıktan sonra koltukta gazete okuyan Uğur’un yanına gidip alçak sesle sordu: “Babasıyla neden konuşmuyor bu çocuk acaba Uğur?”

Uğur gazeteyi bırakarak, “Ben ne bileyim Aysel? Ben de şimdi tanıştım,” dedi.

Kocasının ikna yeteneğini her zaman takdir eden Aysel yumuşak bir sesle teklifini sundu: “Bi konuşsan belki bir faydamız olur.”

Uğur cevap vermek yerine haydaaa dercesine ona baktı.

“Hemen niye tersleniyorsun ki? Konuşsan, derdine deva olsan, baba oğulu barıştırsan fena mı olur?” Duraksadı ve acıklı bir sesle devam etti. “Bak annesi de ölmüş... Sevap olur ayol, yazık çocuğa...”

Uğur otoriter bir sesle, “Ayseeel,” dedi. “Çocuk dediğin otuzunu geçmiş!”

Aysel’in bu açıklamalara karnı toktu. “Aman otuzunu geçmiş de n’olmuş? Bak daha babasıyla konuşmayı beceremiyor!”

Uğur derin bir iç çekerken Aysel mutfağa geçti ve bu sırada içeriye doğru bağırdı: “Çocuklaaar! Sofra hazır!”

*

Rafet lobiden mutfağa doğru geçerken resepsiyonun önünde durup Maral’a sordu: “Kayseri’den yer ayırttıran müşteriler giriş yaptılar mı?”

Maral başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Bugün değil, yarın gelecek onlar.”

“Ha yarın mıydı? Kafa mı kaldı ordan oraya koşturmaktan!” dedi Rafet avcunun içiyle başına vurarak.

“Rafet abla bir şey diyecektim,” dedi Maral.

“Söyle.”

“Benim İstanbul’dan bir arkadaşım gelecek. Hafta sonu için. Ece... Yakın bir arkadaşım.”

“Evet?”

“Benim oda pek müsait değil de hani sezon tam açılmadı ya... Şey... Burada biraz indirimli kalabilir mi diye soracaktım,” dedi Maral sıkılarak.

“Tabii, iki kişilik odalardan birini ayarla, yarı fiyatına... Beraber kalırsınız,” dedi Rafet başını sallayarak.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Maral.

Rafet elini boş ver dercesine sallayıp mutfağa doğru yürüdü.

Maral sevinçle ellerini çırparak hemen cep telefonuna uzandı.

*

Çalışmaya biraz ara verip taburelere oturmuşlardı. Handan ayrı bir yerde duran on beş-yirmi kadar saksıyı göstererek, “En çok saksı...” diye söze başladı ama Mecnun’un yaptıklarına bakınca lafı değiştirdi. “En düzgün saksılar benim.”

Yannis güldü. “Evet... En çoğu değil ama en düzgünleri.”

Bu sırada Mecnun kahvelerle geldi ve tepsiyi ortadaki tabureye koyarken, “Buyrun!” dedi.

Handan kahveye şeker atıp karıştırırken, “Bir oyun oynayalım mı?” diye sordu keyifle.

Mecnun, “Yine ne oyunu yaaa? İki oturcaz laf etcez şurda?” diyerek karşı çıktı.

“Oturarak oynayacağız zaten... Çok kolay, valla...”

Mecnun aslında onun durmadan oyun kurmasından çok hoşlanıyordu, bu yüzden dalga geçen bir tonla sordu: “Söyleee... Yine n’apcaz?”

Handan coşkuyla açıklamaya başladı. “Şimdi... Biri bir kelime söyleyecek, diğeri o kelimeyi duyar duymaz aklına gelen ilk kelimeyi söyleyecek... Tamam? Ama hızlı hızlı... Çok düşünmeden... Cümle kurmak yok ha, sadece kelime.” Yannis’e döndü. “Ben sana bir kelime vererek başlayacağım, sen Mecnun’a, o bana söyleyecek aklına geleni... Böyle gidecek... Tamam mı?”

Yannis kahvesinden bir yudum alıp başını eğdi ve “Tamam, çok basit,” dedi.

Handan ona bakıp fincanı kaldırarak, “Kahve,” dedi.

Yannis Mecnun’a döndü. “Sohbet.”

Mecnun genç kadına baktı. “Kahkaha.”

Ve oyun hızla devam etti: Neşe... Çocuk... Oyun... Hayat... Aşk... Çiçek... Papatya...

Yannis eliyle başını gösterdi. “Taç.”

“Köpek,” diyen Mecnun diğer ikisi gülmeye başlayınca saf saf sordu: “Ne var niye güldünüz ki?”

“Kelimeler birbiriyle ilgiliydi,” dedi Yannis gülerek. “Sen taçtan sonra köpek dedin.”

“Niye ilgisiz olsun? Çok ilgili bi kere...” dedi Mecnun ciddi bir ses tonuyla.

Handan sordu: “Ne ilgisi var Mecnun? Merak ettim şimdi.”

“Niye ilgisi olmasın yaaa? Ben ufakken... Köpeklerime... Evet köpeklerime... Baharda hep papatyalardan taç yapıp takardım...”

Yannis anladığından emin olmak istedi. “Köpeklere?”

Mecnun omzunu silkerek, “Eveet,” dedi gülerek. “Çok da yakıştırdı... Özellikle bazılarına...” Durup başını kaşdı. “Gerçi bi bulldog vardı... Bak ona pek yakışmazdı ama yine de...”

O anlatmaya devam ederken Handan ve Yannis gülmekten iki büklüm olmuştu.

*

Film bittiğinde Meriç televizyonun karşısındaki koltuktaydı, nemli gözlerle sehpadaki kupayı alıp mutfağa giderken, “Böylece bir aşk daha biteer... Hüzünle...” dedi. Kahvesini alıp odaya girmişti ki cep telefonunun çaldığını duydu ve ekranda kızının ismini görünce gülümsedi. “Alo. / İyiyim yavrum, sen nasılsın? / Evdeyiiiim...” Ev telefonunu kontrol etti. “Haaa şarja takmayı unutmuşum kızım, şarjı bitmiş... İyiyim ben, iyiyim... / Aman be kızım, anneanneni bilmez misin abartıyor işte... Boş ver şimdi beni, siz nasılsınız bakalım?” Gülümseyerek neşeli konuşmaya çalıştı. “Geçtiirmiyorum Elâcım... Çocuk muyum ben? / Bir iki hafta alır sonuçların çıkması... / Tamam söz... Sonuçları alır almaz ilk seni arayacağım...” Başını salladı. “Tamam canım, sen de Cem’e selam söyle... Ben de sizi öpüyorum.” Telefonu kapatıp masaya koyarken kendi kendine konuşmaya devam etti. “Öpüyorum ben de hepinizi... Herkesi... Bütün hayatı...”

Televizyonu ve DVD çaları kapadı. Bir an ne yapacağını bilemeden öylece dikildi, sonra kitaplıkta duran bir kutuya uzandı. İçinden birçok kâğıt ve fotoğraf çıkarıp en altta duran kalın defteri eline alarak koltuğa oturdu. Kahve kupasını sehpaaya bıraktı ve boynunda duran gözlüğü takıp defteri karıştırmaya başladı.

Çeşitli tarihlerde yazılmış birçok sayfayı geçti, her biri Lâl hitabıyla başlıyordu: *Merhaba Lâl... Sevgili Lâl... Yine ben geldim Lâl...*

19 Ekim 1992 tarihli sayfada durdu ve okumaya başladı:

Yorgun geldim Lâl... Hüzünlüyüm de...

Bugün yakın köylerden çok hasta bir çocuğu aldım tedaviye. Sekiz yaşında... Hemşire serumu takarken annesine öyle çaresiz bir ifadeyle baktı ki... Gidip elini tuttum. “Korkma,” dedim. “Bir süre burada kalınca iyileşeceksin, hiç korkma!”

Kara gözleriyle öyle bir baktı ki içim titredi. “Ben korkmam,” dedi. “Ama... Ben ölürsem kuşlara kim bakacak? Ben korkmam ama bütün kuşlar korkar kış gelince... Bütün güvercinleri, bütün kuşları ben beslerim.”

Çocuğun bu sıkıntısı öyle dokundu ki yüreğime... Uğur’la meydana beslediğimiz güvercinler geldi aklıma... Ağlamaklı oldum birden ve çocuğun başını okşayıp bir şey diyemeden çıktım odadan...

Sen Uğur beni bıraktıktan sonra ve ben oradan ayrıldıktan sonra ne oldu? Uğur o güvercinleri de terk etmiş midir?

Yok ama... Uğur bana ne yaparsa yapsın kıyamaz o soğuktan üşüyen güvercinlere, değil mi?

Tamam, bana sevgisi bitmiştir... Doğrudur... Ama insanın titreyen kuşlara sevgisi biter mi Lâl?

Bitmez de bana n’olur... Senin hayatını delik deşik etti ama güvercinlere hep iyi davrandı de n’olur?

Sen hep üşüdüün ama güvercinlerden sıcağımı esirgemedi Uğur de bana...

Lâl...

Sevginin hep ısıttığı durumlar da vardır bir yerlerde, değil mi?

Defteri elinden bıraktı. Enikonu ağlamaya başlamıştı. Peçete almak için mutfağa giderken, “Vardır tabii,” diye mırıldandı. “Herkes Uğur gibi korkak mı?”

*

Erkekler salonda sohbet ederlerken Aysel mutfaktan çıktı ve boş kahve fincanlarını toplarken, “Çay da demini almak üzere... Yanına börek falan ister misiniz? Çok güzel otlu böreğim var,” dedi. “O kadar ısrar ettim yemediniz sofrada,” diye sitem etmeyi de ihmal etmedi.

Ercüment karnına vurarak, “Yer mi kaldı Aysel teyze... Pişirdiklerinizin hepsi çok nefisti... Hepsine bayıldım ama inanın tıka basa doydum ben,” dedikten sonra Taylan’a döndü. “Dediğin kadar varmış annenin aşçılığı.”

Aysel bu iltifatla yumuşadı. “E peki, sabah kahvaltıya koyarım onu da artık...”

Uğur Aysel’in halini gülümseyerek izlerken kapı çaldı.

Kocasının yerinden kalktığını gören Aysel elindeki tepsiyi göstererek, “Dur ben şunları mutfağa koyup bakarım. Nurcan’dır... Bir şey lazım oldu herhalde,” dedi.

Hemen tepsiyi mutfağa bırakıp kapıyı açtı ve karşısında Ceren’le Eylül’ü görünce şaşkınlıktan hiçbir şey diyemedi.

Ceren gülümseyerek, “İyi akşamlar Aysel Hanım. Tanışmıştık. Nazlı Hanım’ın torunuyum ben,” dedi.

Diğeri de gülümseyerek tanıttı hemen kendini. “Ben de İstanbul’dan arkadaşı Eylül.”

Aysel ağzının bir karışık açık kaldığını fark edip kapadı ve başını sallayarak, “Evet evet... Hoş... Hoş geldiniz,” dedi kapıyı iyice açarak. “Hoş geldiniz... Geçin içeri.”

Ceren, “Yok, biz oturmaya gelmedik... Şey... Taylan ve Ercüment’le beraber geldik de bugün...” diye açıklarken Taylan yanlarına geldi.

“Oooo hoş geldiniz,” diyen Taylan önce annesine sonra da kızlara baktı. “Tanıştığınızı bilmiyordum.”

Ceren gülümseyerek cevap verdi. “Ben de bilmiyordum, anneanneme sizden bahsedince ortaya çıktı.”

Bu sırada Uğur ve Ercüment geldi kapıya, herkes birbirine merhaba dedi, Aysel kızları kocasıyla tanıştırdı. Taylan babasına uçakta nasıl tanıştıklarını özetleyince Uğur eliyle işaret ederek, “E buyrun içeri, kapıda mı sohbet edeceğiz böyle?” dedi.

Eylül, “Yok biz oturmaya gelmedik. Bugün iyice dinlendik. Hava da çok güzel, bir şeyler içmeye Küçükdeniz’e gidiyoruz da...” Taylan’a hitap ederek sözlerini sürdürdü. “Belki siz de gelirsiniz diye uğradık yakın olunca.”

Taylan arkadaşına sordu: “Ne dersin?”

Ercüment başını eğip, “İyi fikir valla,” dedikten sonra Aysel’e döndü. “Yani sizin için de bir sakıncası yoksa.”

Şaşkınlığını üstünden atamamış olan Aysel, “Bilmem ki...” dedi.

Uğur hemen araya girdi. “Ne sakıncası olacak canım... Gidin siz, havanın tadını çıkarın.”

Giden gençlerin arkasından bakakalan kadın kocasına dönerek, “Çay yaptım,” dedi.

Uğur karısını içeri çekip kapıyı kaparken, “Hanım biz içeriz çayı... Dediğine bak, dökülecek mi?” dedi.

İçeri geçerlerken hâlâ şokta olan Aysel kısık bir sesle konuştu: “Uğur... Ben...”

Adam koltuğa otururken, “Sen ne?” diye sordu.

Aysel yavaş yavaş tekrar etti. “Ben oğluma çay yaptım...”